

ن ۱۳۶

کتابخانه پیری ترنا

نعتیہ کلام

پنجابی

محمد علی طہوسی

ملک پبلسٹیشنز
قصور
پاکستان

فون : ۳۷۶۷

58745

اُہدے نام

جدی گوداچ والی کوثر دا

اُس نام دیاں یاں کون کرے

حکد

ہر اک شے دا والی توں ایں سب دُنیا دیا سائیاں
ہر کوئی عاجز تیرے اگے تینوں سب وڈیاں
عرشی فرشی جن ملائک سورج چن ستارے
توں سبھناں دا خالق مولا تیرے کل پسا رے
جوں جوں سوچ وچارن سوچاں گم ہو جاوَن عقلاں
اک پتے دیاں کئی کروڑاں ون سونیاں شکلاں
تیرا شروع اخیر نہ کوئی کدھر سے پتہ نہ ملدا
باہجوں امر تیرے دے سائیاں پتہ مول نہ ملدا
کیہہ منگاں کس چیز تے منگاں کیہہ میر کوچ میرا
بن منگیاں جے توں دے دیویں کیہہ جاندا لے تیرا
دیون کارن داتا ہوند مسنگن لسی سواں
منگ ظہوی اُہدے درتوں کوئی نہ جاوے خالی

سرورِ کونین دے حضور حضرت حسان بن ثابتؓ دا

نذائے عقیدت

وَإِحْسَنُ مِنْكَ لَمْ تَرْقُطْ عَيْنِي
وَإَجْمَلُ مِنْكَ لَمْ تَلِدِ النِّسَاءُ
خُلِقْتَ مُبْرَأً مِنْ كُلِّ عَيْبٍ
كَأَنَّكَ فَتْدٌ خُلِقْتَ كَمَا تَشَاءُ

ترجمہ

تیرے درگا سوہنا کوئی .. ڈٹھا نہ اکھیاں نہیں
تیرے درگا موہنا کوئی جنیاں کھنہ ماں نہیں
ہر اک عیب تھیں پاک خدانے پیدا تہاں نوں کیتا
پیدا ہوئے آپ تہیں جوں چاہیا آپ تہاں نہیں

اوتھے تے با زید جے دم نہ مار دے
کتھے ظہوری کتھے گدا ئی حضور دی

حُشْنُ لَادِیٰ

عرشاں فرشاں نوں عقیدت دا بلارا آیا
آمنہ مانی دا جد راج دلارا آیا
تیری کھلی توں یہیں قربان حلیمت جیتھے
ساری مخلوق دیاں اکھیاں داتا را آیا
ماڑیاں بیکساں مظلوماں دی قسمت جاگی
بن کے رحمت اوہ تہیاں دا سہارا آیا
اوہ گھڑی اپنے نصیبیاں تے نہ کیوں ناز کرے
جس گھڑی نیسا تے اللہ دا پیارا آیا
ڈبڈبیاں ہویاں بدوں نام لیا سوہنے ا
کول اونہاں دے بچاؤن نوں کنارا آیا
اوہ ظہوری نہ زمانے تے کتے ہو رہے
جہڑا سرکار دے روضے تے نظارا آیا

عربی سلطان آیا نیویاں اُچیاں دے سب فرق مٹان آیا
گودی چکیا حلیمیں سوہنے اناں سُن کے سر کڈھ لے یتیمانیں
ایہ سوج چن تاے اصل دیو چپے اے اہدے حسن دے لشکارے
سوہنا پیار نبھائی جلا اوگنہگاراں نوں سینے نال لائی جاندا
دل ایسے ملے نہیں ویری مدتاں دے اک جان کر لے نہیں
دِتا حُسن بیاناں نوں اہدے اگے جھکنان پیا جگ دے سلطاناں نوں
راہ دیا اُصولاں دا بہند ابویئے تے سردار رسولاں دا
سدہ دارا ہی لے اہدیاں شانان دی دتی پھراں گواہی اے
اہد اُتر بنہ کوئی تو لے کھڑا اہدی ریس کرے جدھے مُنہ وچوں رت بولے
ہوئے خیر سفینے دی مان عنیریاں دا دستے جھوک مدینے دی
رحمت اہپاڑ دے جے نہ سوہنا روضہ ساری دنیا اجاڑ دے
اوسے دی خدائی لے رت محبوب لئی ہر چیہ بنائی لے

مرجا مرجا آگے مصطفیٰ جدھیاں راہواں بڑے دیندے رہ گئے
گودی ٹھکیا حلیمہؓ نے سرکارنوں نازاں والے کھڑے دیندے رہ گئے
مکلی خوش بخت سی ابو ایوبؓ دی۔ چتھے جا کے رُکی اچی محبوبؓ دی
نینویاں اپروہنا ایس میرا بنی۔ کوٹھیاں تہ چڑھے دیندے رہ گئے
دنی نبیاں گواہی سی میثاق دی۔ دینجو عظمیٰ ذرا شاہ لولاک دی
ایسی بولی سی اُمّی نبی پاکؐ دی۔ سب کتاباں پڑھے دیندے رہ گئے
یار پیارے جہڑے پیار کر دے گئے۔ عسٹر صدیق فاروقؓ جیڑھے
نیرے مہانویں ابو جہل ورگے رہے۔ اوہ نصیباں پڑے دیندے رہ گئے
عقل دے کولوں ہوئی کدوں ربربری۔ عشق دے پچھتے پڑے تے منزل ملی
سوہنے دی گل منی تے تاں گل بنی۔ اپنی گل تے اڑے دیندے رہ گئے
اللہ والے دی نسبت ظہور سی ملی۔ حشرنوں لاج میری جتنے رکھ لئی
سیر ہنجاں دی حوس پیلے قیمت پئی۔ ہیر سموتی جہڑے دیندے رہ گئے

اِج آدبے اس سوہنے دی جو دو جگ نالوں سوہنا ایں
جدھے ورگانہ کوئی ہو یا لے، جدھے ورگانہ کوئی ہونا ایں
جس دنڈنے دکھ دکھیا راں دے جس پچھنے خان ہیاں دے
جس جا جا کے وچ غاراں دے اُمت دی خاطر رونا ایں
جس دے قدماں نوں عرشاں دی چوکھٹ نے سرتے رکھیا
اس چہ بازار مدینے دے سہ بھار عماراں دا ڈھونگا ایں
جد پیش نہ کوئی جاوے گی، خلقت ساری کرلاوے گی
واری جھوب دی آوے گی جس سرتے ان کھلوتا ایں
اسناں دھتکہ کھاندے نہیں فیر اپنے نال ملاندے نہیں
جدھے ہنجاں پا کاں محشر وچ بدیاں دا دستہ دھونایں
جو مل گئے پاک محمد نوں اوہناں نوں ظہوی مل لئیے
جہڑا آج نہ بلیا سوہنے نوں اوہدا حشر نوں میل نہ ہونا ایں

ایہہ کون آیا جدھے آیاں بہاراں مُکرا پیساں
کھڑے نہیں پھُل تے کھیاں نہراں مُکرا پیساں
بڑی خوش بخت سی ڈاچی سواری کھئی ولے دی
حیمرہ ہستہ جد پھریاں مہاراں مُکرا پیساں
ہمیشہ جہڑیاں محروم سن قُربت دی لذت تہاں
قدم رکھیا ہئی سوہنے نے غاراں مُکرا پیساں
کھڑے سن مُنظّر ساکے ہئی اقصے دی مسجداں
امام الانبیا آئے قطاراں مُکرا پیساں
پچھاں جبریل سد رہ تے کھا تھیاں ہوندا سی
اکا نہہ لنگھیا ہئی تے رہنڈراں مُکرا پیساں
ظہوری بیسکاں نے شکر دے بھسرا دے ایسے
ازل توں غمزدہ سوچاں وچاراں مُکرا پیساں

نورِ ازلی چمکیا غائب ہنیرا ہو گیا
کلی والا آگیا ہر تھاں سویرا ہو گیا
حشر تک اوہ پاک راہواں سجدہ گاہواں بن گیاں
جنہاں راہواں تے مرے آقا دا پھیرا ہو گیا
رَب نون وی ہو گئی دھرتی بڑی محبوبہ
جہڑی تھاں تے احمد مرسل دا ڈیرا ہو گیا
فخر ساکے نیں بجاسو ہمنے مدینے پاک دے
عرشِ اعظم توں اُہا رتبہ اُچیرا ہو گیا
یا رسول اللہ اوہ کتنے بخت دا لے لوگ کسن
جنہاں دی قسمت دے وچہ دیدار تیرا ہو گیا
ہو گئی میسنوں ظہوی دردی دولت نصیب
مل گیا لے چین جد دا غم ودھیرا ہو گیا

ساڈی جھولی وچ رحمت دا خزینہ آگیا
میرے آقادی ولادت دا مہینہ آگیا
جس گھڑی دُنیا تے اے رحمتا للعلیٰمین
ڈگ پئے بُت کُفروں مُنہ تے پسینہ آگیا
ہن تیاں تے غریباں دی خدانے سُن لئی
بیکساں دا آج کناے تے سفینہ آگیا
جہڑی انکھو مٹی رسالت دی کی سُرل پاؤندے
اوہدے وچ ختم نبوت دا مہینہ آگیا
میری ساری زندگی دا اے حاصل اوہ گھڑی
جہڑے ویلے سامنے میرے بدینہ آگیا
کلی والے دی شناسخوانی دیاں ایہہ بکتاں
شعراکھن دا ظہوری نوں تیرینہ آگیا

ہر پاسے رحمت وسدی اے ہتھ بندھ کے بہاراں کھلیاں نہیں
سائے جگتوں میں سوہنا این سوہنے دیاں سوہنیاں گلیاں نہیں
ہر اک دی زبان تے صلے علی سرکار دا در سبحان اللہ
اس درتوں فیض اٹھائے نہیں گل بنیاں تے گل ولیاں نہیں
ہوئی دُونی مہک فضاواں دی پئی قسمت جاگ ہواواں دی
انج لگدا اے دھوڑ مدینے دی جویں سُرچہ پالسی گلیاں نہیں
پئی آکھے دھڑکن سینے دی چم داروہ خاک مدینے دی!
اس کرماں والی دھرتی تے لائیاں سرکار نے تلیاں نہیں
نیت دا بیڑا پار ہوئے بھانویں دکھ درد ہزار ہو کے
جدوں کسلی والا یاد آیا مسیہ سرتوں بلاواں ٹلیاں نہیں
کوئی رو کو یار ظہوری نوں دعوائے نہ کرے محبت دا
اس اوکھے پیڑے وچ پے کے بھسل جانیاں بھلیاں نہیں

کئے چار چوہیرے پکار پے گئی والی دو جہان دا آیا اے
والضحیٰ چہرہ تے والئیل زلفاں کسے ماں کرناں والی جابا اے
اوہدے حسن دی بھال نہ جائے جھلی حسن وایاں مکھ لکایا اے
جدوں رُدا تے کر دی زبہن سجد شجر و حجر تے بس نوایا اے
نال اُنکلی دے چن توڑ دیندا آپے توڑ کے جوڑ دکھایا اے
جدوں چا ہوندا اے سُوج موڑ دیندا ربا و ہنوں مختا بنایا اے
رُبا و ہدی زبان چوں بولد اے بولے جو قرآن فرمایا اے
اوہنوں دیکھ کلمہ پڑھیا کنکراں نیں حکم اوس نے جدوں سنایا اے
چتھے کئی خدا سن جھوٹیاں دے جھنڈا اونٹھے توحید الا یا اے
دشمن دین کالاں اوہ دعسا منگے اوہے خلق دا بنیایا اے
حامی اوہ غریباں تے بکیاں دا جتھے سب دا درونڈایا اے
کیوں نہ خوشیاں ظہوسی مناؤن سارے کسے والا تشریف لایا اے

فلک خوبصورت سجایا نہ ہندا کسے شے داوی ایستھے سایہ نہ ہندا
نہ ایہہ عرش کرسی تے نہ چن تارے شب و روز کہ نہ ایہہ ہندے نظارے
نہ جن و بشر تے نہ کوئی پرندہ حیاتی مماتی نہ مویا نہ زندہ
نہ سوراں دے قصے نہ آدم نہ سوا نہ یعقوب بے یوسف نہ یحییٰ
نہ تختاں تے تابجاں دے سلطان ہند نہ محلاں دے والی نہ دربان ہند
نہ بلدی کے نون کدی زندگانی! ہوا ایہہ نہ ہندی تے نہ ہندا پانی!
نبی نہ ولی غوث ابدال ہند نہ ہند کے مہینے نہ ایہہ سال ہند کے
ربیع الاول دا نہ ہند امینہ کوئی جسا ندا نہ اوہ مکہ مدینہ
نہ میلاد ہندے نہ ایہہ نعت خوانی ثنا خوان نہ ہندے نہ ایہہ خوش بیانی
نہ عرشی نہ فرشی نہ حساکی نہ نوری زمانے تے کجھ وی نہ ہندا ظہوری

کے چیز دا ایستھے سسا نہ ہندا

جے رب نے محمد بنایا نہ ہندا

کیڈا سوہنا نام محمد دا اس ناں دیاں ریاں کون کرے
دو جگ تے سایہ رحمت دا ایہدی چھاں دیاں ریاں کون کرے
دھن بھاکِ حلیمہ دائی دا ایسا محبوب خدائی دا
جدی گوو اچ والی دو جگ دا اس ماں دیاں ریاں کون کرے
جو سوہنے نے نہ پایا اے، او نہاں سن کے سیس نوایا اے
بیشل محمد عربی دے بھناں دیاں ریاں کون کرے
جو، جج نبی وچہ روندیاں نہیں بدیاں دے دستر ہونڈیاں نہیں
اوہناں کرماں والیاں اکھیاں دے منجواں دیاں ریاں کون کرے
ہر ذرہ نور خیزینہ ایں شہراں چوں شہر بدینہ اے
جیتے رضو کملی والے دا اس تھاں دیاں ریاں کون کرے
لکھ غزل قصیدے پڑھار ہو گیتاں دیاں پوڑیاں چٹھار ہو
پر یار ظہوری سوہنے دیاں نعتاں دیاں ریاں کون کرے

صفتاں پاک رسول دیاں و اکون بیان سُنائے
گن گن کھڑا دستے ایسے تگھنتی وی ٹکٹ جائے
حُسن کہ اہدے اک جلوے توں ہر شے ماری جائے
نکھ سوہنے داسب توں سوہنا کھڑا تاب لیاوے
زُلف کہ اُہد اقدی ہو کے ہر کوئی خوشی مناوے
اکھ کہ دل مٹھی چپ کرے جس دل نظر اٹھائے
ہتھ کہ انگلی کرے اشار اچن فتد میں لگ جائے
طاقت بخشی رب پچھے نہیں سورج موڑ دکھائے
قد کہ سر و بچے و تیغ نوئے تے من چپ پیا پیراوے
چال کہ جدھروں رُدا جائے چانن کر داجائے
علم کہ رب نے ایسا دتا انت نہ کوئی پاوے
عقل کہ اُہدے جھٹے اگے دانا سیس نواوے

خلق کہ جان دے دشمن بیٹھاں چادر آپ دچھاوے
رحم کہ ویریاں تاہیں اپنے سینے دے نال لاوے
سخی کہ اُہدے بُوہے توں کوئی حنالی مُون نہ جاوے
رُعب کہ عزراہیل وی بناں اجازت کول نہ آوے
بول کہ مِٹھی بولی اُہدی پھتر پئی بِلاوے
سیر کہ اللہ اُہدی خاطر اپنا عرش سجاوے
عدل کہ ہر کوئی مُنصف سُنجے عرش عرش کرا جاوے
سچ کہ دشمن دین گواہی جھوٹ نہ کدی لاوے
صبر کہ پتھر پیٹتے تھکے شکر بجا لیاوے
کیہہ کیہہ دتاں خالق دی پیا اُہدیاں قسماں کھاوے
بانج خدا دے کون ظہوری اُہدی حقیقت پاوے

قرآن دسا اے بڑائی حضور دی
کہڑا کرے گا ندح سرائی حضور دی
توسین دے مقام نے ایہہ راز کھولیا
اللہ ای جاندا اے رسائی حضور دی
بن دیکھیاں جدھے تے کروڑاں نثار نے
صورت خدا نے ایسی بنائی حضور دی
جھولی چہ دو جہان دی دولت سیٹھی
کہتی اوہ مال داری دانی حضور دی
میرے توں روز حشر جے پھپھیا فرشتیاں
رو رو کے یس دیاں گا دہائی حضور دی
اوتھتے تے بایزید جیسے دم نہ مارے
کہتے ظہوری کہتے گدائی حضور دی

سب دے غمخوار نبی رُتبے نرالے تیرے
دو جہاناں چہ پئے ہوں اُجالے تیرے
دل مرا، جان مری، دین تے ایمان مرا
میری ہرچیز مرے آقا حوالے تیرے
بن گئے جیسے وفاروق تے صدیق و غنیؓ
جنہاں میخواراں نے پیتے نے پیالے تیرے
بُجھ گئے آپ تیرا نور بجاون والے
دیوے بلدے ای سدا رہن گے بالے تیرے
غیر و تے نہ نگاہ اُٹھی کدے اوہناں دی
جنہاں خوش بختاں نوں رت جلویں دکھالے تیرے
خادم حضرت حسانؓ ظہوری ساکے
تیرے ٹکڑے تے پئے پلدے نیں پالے تیرے

دنیا تے آیا کوئی تیری نہ مثال دا بھ کے لیا واں کسھوں، سونیا تیرے ناں دا
سونیا در و دیھے رب تیری ذات نوں
مکھ تیرا نور و نڈے ساری کائنات نوں
شیدا اے زمانہ تیرے حسن و جمال دا
کئے رہن والیا مدینے آون والیا
بھیڈے کھان و الیاں نوں سینے لاون و لیا
تیر جہاں ڈگیاں نوں کوئی نہ سنبھال دا
تیریاں تہ صفتاں دا کوئی وی حساب نہیں
توں تے کھتھے تیریاں غلاماں دا جواب نہیں
حوراں تائیں روپ و نڈیں صہشی بلال دا
ہو کا پیاد یوے تیرے پچیاں پیاراں دا
جیوند آظہوری ناں لے کے تیرے پیاراں دا
گولا ایترا تیرے در تیری آک دا

58745

اللہ دے پاک کلاماں چوں قرآنِ دارتہ دکھراے
جویں نبیاں وچوں نبیاں دے سلطانِ دارتہ دکھراے
جبریل ایسے سدرہ تے رہے سرکارِ خدا دے کول گئے
معراج دی راستے دیا اے انسانِ دارتہ دکھراے
دُنیا تے ہزاراں بن دے نیں ہر روز پر وہنے شہراں دے
جاواں قربان مدینے دے مہمانِ دارتہ دکھراے
ہر جانے اک دن جاہاں اپن جدوں موتے ان بلاناہیں
جہڑی نکلے پار دے قدماں تے اُس جانِ دارتہ دکھراے
انمول سخن دے موتیاں نوں ٹڈیا اے کئی ہزاراں نیں
ابہ سائے شاعر اک پاسے حسانِ دارتہ دکھراے
تصنیفاں ہوز ظہوری نے اُچیاں دے ناں منسوب کئی
سرکار دی مدح سرائی دے دیوانِ دارتہ دکھراے

پیاس اکھیاں دی بھاندے نہیں نصیباں والے
تیرے دربارتے جاندے نہیں نصیباں والے
یاد وچہ اکناں دی سنگھدی اے جیاتی ساری
دید دی عید مناندے نہیں نصیباں والے
نین ہسدے ہوئے ملدے نہیں ہزاراں لکھاں
رونا اکھیاں نوں سکھاندے نہیں نصیباں والے
روگ دلبر دی مجھت دا دلاں نوں لاکھے
عسردا روگ گواندے نہیں نصیباں والے
درد وچہ دی بڑی لڈائی کے بھے کوئی جانے
نازد دلبر دے اھٹانڈے نہیں نصیباں والے
انجنتے ہر کوئی ظہوری اوہدی تعریف کرے
نعت سوہنے نوں ساندے نہیں نصیباں والے

اللہ دے محبوبا کالی کسلی والیا سائیاں
خیر کرم دا جھولی پاکے کر دیو دُور جدائیاں
ہر شے دا مُختار نبی ایں اُمّت کے مُختار
تینوں جہڑیاں شانناں طیاں ہو رکے نئی پائیاں
باہج ظہور تیرے دے سہی دو جگ وچ پنہرا
فرش قوس لے کے عرشاں توڑی تیریاں سب شناہیاں
رات تری زلفاں توں صدقے دین بکھڑے تواری
زل مل حوراں تیرے دتے دین سلامی اییاں
جدوی لوکی جان مدینے مہینوں چین آوے
کد آوے گی میری واری چردیاں آساں لائیاں
تیرے باہجوں درد ظہومی کون ونڈاون والا
یاد تری نے آن وسائیاں میریاں سب تنہائیاں

محبوب خدا نوں ہر شے دا مختار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
سہ کارے روئے نوں رت دا دربار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
جو پہلاں آئے مغر کھڑے جا پچھو مسیحا قصبے نوں
آ مغروں آپ امام بنے سردار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
لنگہ جاندی ساری رات اوہدی اُمت دی خاطر دروہی
آقانون پیاری اُمت دا عنسوار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
لیا سو ہنار اتو رات بلارج گلاں کیتیاں کول بٹھا
سہ کار نوں دستو حنا لاق دا دلدار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
وائے نی مدینے پاک دینے کوئی دار و دس و چھوڑے ا
دبردی جسدا نی وچ دل نوں بیماری نہ آکھاں کہیہ آکھاں
آقادی ثنا کردالے خدا ہن کون ظہوری دم مائے
اس نعت نوں اپنی عقیدت دا اظہار نہ آکھاں کہیہ آکھاں

موتوں بولے تے بن دے پائے پتے میرے آقا دی گفتار دیکھو ذرا
دشمنان نے دی تعریف کیتی جدی کسلی ولے دا کردار دیکھو ذرا
مت اکھیاں توں وارے تارے پیا چن انگلی دے من دا اتا کے پیا
مکرائے تے چان کھلا رے پیا۔ اہدے مکھڑے دے انوار دیکھو ذرا
اوس داتے نہ ہو گا ثانی کوئی۔ عرشاں اُتے ہونی میر بانی جدی
ماقیامت کرے حکمرانی نبیؐ۔ دو جہانناں اسرار دیکھو ذرا
بے زبانوں نون کلمے پھائے جہے۔ اچھے سر نیویاں دے کرانے جھے
گوئے کالے برابر بھٹائے جہے۔ شاہ بطحا دا دربار دیکھو ذرا
ایتھے سوچاں نون وی سوچنا پے کیا۔ نہ کسے نون رسائی دا ملیا سرا
بہرے کے سدہ تے جبریل آکھے پیا۔ میرے آقا دی رفتار دیکھو ذرا
وینج لو پھر کے سب دنیا پوی کدی۔ دل دی حسرت نہ ہو وگی پوری کدی
چنگی قسمت بے ہوئے ظہور سی کدی نہ گنبد دے میںار دیکھو ذرا

ہفتہ لال

(بطرز مثنوی)

تاجدار عربیا من موہنیا
پاسانا مہر باناسب دیا
سوہنیا مارغ نینان الیا
والضحیٰ وانفجر چہرے الیا
سب توں اچیاں شانیاں الیا
بیکساں دکھ ونداون الیا
ڈگے ہوئیاں نوں اٹھاون الیا
ظلم دے بدن بٹاون الیا
دلبر خواہاں چ اوں الیا
ہاویا پر نور سینے الیا
فرش تے ہر تھاں ہاراں تیریاں
رحمتاں دی نویں چا پرتاں کھے
سیدار سردار اسب توں سوہنیا
سچیا مجبور سچے رت دیا
سوہنیا وائیل زلفان الیا
سوہنیا لولاک سہرے والیا
ہو کھے اول آخر اوں الیا
ماٹیاں نوں سینے لاون الیا
مٹے ہوئیاں نوں جکاون الیا
رحمتاں اہمینہ وساون الیا
سرور عرشاں تے جاون الیا
سوہنیا سوہنے مدینے والیا
عرش تے وی انتظاراں تیریاں
توں مسایا اجڑیاں نوں ان کے

بزی آمد ہوئی نور و نور سی۔ ہو گئی ظلمت جہانوں دُوری
شکلاں دکھار سرتوں لہ گئے۔ بیکس دلا چار اٹھ کے بہہ گئے
تر ایلیا نئے تڑپئے۔ ٹہنیاں تے پھل سجرے کھڑپئے
مُج گیاں آساں محرمیاں دیاں۔ رَب نے سنیاں ہاواں مظلوماں دیاں
دِچھڑے ہوئے دل بلائے نئے تہا۔ بھلیاں نوں رستے دکھائے تہاں
انبیا تکدے نے اہوتیاں۔ رَب نوں دیکھن نگاہوں تیریاں
رہندیاں اُمتی کے چھانواں تیریاں۔ اللہ مرن اے رضاواں تیریاں
دکھاں دے مُبکن حید بن گیا۔ عاصیاں دا اک دسیلہ بن گیا
بھڑے دُنیا توں نالے ہو گئے۔ کرماں مائے نختاں ولے ہو گئے
جھوٹے آئے حق دے متھو بنے۔ چور چوری چھڈ کے رکھو اپنے
دُور دُنیا توں ہنیرا ہو گیا۔ آگیا سوہنا سویرا ہو گیا
اوہ ظہوری مونس و بچپال اک۔ سب دے دردی آمد دالاک

مشہد سراج

جد رات پئی تے سوہنے نوں رب کول بٹلا کے دیکھ لیا
دن چڑھیا کئی والے نوں سب یاراں آکے دیکھ لیا
خالق وی تاہنگے درشن نوں مخلوق وی ترسے دیکھ نوں
کے کول بٹلا کے دیکھ لیا کسے درتے جا کے دیکھ لیا
مطلوبے مشا فرشاں تے طالب نوں اڈیاں عرشاں تے
جبریل نوں گھلیا نال ادب سوہنے نوں جگا کے دیکھ لیا
تیاں نے پاک حضور دیاں آج صدقے اکھیاں نوں دیاں
قاصد نے سوہنے قدماں چپہ سر اپنا، مٹھا کے دیکھ لیا
معراج دا مطلب ایہہ کہنا، طالب مطلوب داپن بہنا
اک دوجے نے اک دوجے نوں رنج کول بٹھا کے دیکھ لیا
چرچا سرکار دا کرنا ایس ساڈا ایجو جینا مرنا ایس
ہوندا اے ظہوری رب راضی اسان نعت سنا کے دیکھ لیا

قربان شب معراج اتوں جس میں کرایا یاراں دا
اس میں نصیب جگایا اے ساڈے جیسے اگنہاراں دا
قربان اوبدی سواری توں صدقے اوبدی غمخوار توں
رَب کول بٹھا کے سوہنے نوں دکھُنیا ایں دکھیاں دا
ایہ ات جہانوں دُکھری اے ایہ بات جہانوں دُکھری
کوئی وی بھید نہ پاسکیا یاراں دے قول قراراں دا
پل چو طالبِ مطلوبے اک پوچھ پکھاں پل گمزنے
یاراں نے صدقت کہہ دتا ایمان نبی دیاں یاراں دا
اس دُنیا تے یا حشر دینے بن کئی والے کون مئے
اوہ حامی سب دکھیاں دا اوہ مُوس کن بھاراں دا
اوہ روضہ سب توں سوہنے دا سب دُنیا دے مرن موہنے دا
پچھو قد ظہوری عاشق توں طیبہ دے در دیواراں دا

سُوجِ چن ستائے امبر، دھرتی چپار چو فیرا
جہڑے پاسے جھاتی ماراں سارا ای چانن تیرا
ساریاں اُچیاں اُچیاں نالوں تیرا شان اُچیرا
تیری رحمت باج ظہورسی کوڈی مُل نسیں میرا
ہوراں دے نے ہو رہائے مینوں سارا تیرا
لوکی آکھن میری میری یس آکھساں یس تیرا
تیرا تیرا آکھدیاں وی کم نسیں بن دا میرا
بنے ظہورسی جے کرتوں وی کہہ دیوں ایہہ میرا
آخر ویلے میریاں اکھیاں راہ تکناں ایس تیرا
تیرا بچھ نسیں جاندا جیکر پا جاویں اک پھیرا
جے توں سر تے ان کھوویں پردہ رہ جائے میرا
سو کھانیکے ساہ ظہورسی دیتخ لوواں مکھ تیرا

برویے سوہنے دیاں گلاں ایجوکل کھائی
میری جھولی عملوں حسالی اوہوں کمی کھائی
میں ظہومی سب توں نیوان پریت اُچے نال لائی
صدقت جاداں اُچے توں جس نیویں نال نہائی
یاد رہے سوہنے دمی دل و سپہ قرب ہو یادوی
جہڑے کھد کتاہنک ہمیشہ موجاندی منظوی
ایہہ دنیا ہوئے تے بھانویں حشر میدان ظہومی
بانج مرے کسلی دے کتے نہ پینی پوی
میری جان پھچان نہ کوئی بہر کسلاہیں جھدا
نام لو ان نت سوہنے دے دُنیا اللہ اللہ
اوگنہار ظہومی ہاں پر دل و چاک تسلا
حشر دیہاڑے میسے ہتھو چہ ہونا این یاد اپلا

مکی مدنی ماہی سوہنا پیار کھائی جاندا
ناداراں مجبوراں اتے کرم کمائی جاندا
ساڈے عنسم وچہ یار ظہوری ہر گائی جاندا
عرشاں تے دی جا کے ساڈا در و نڈائی جاندا

وچہ دلاں دکرچ دے جاون لول ریلے بولے
بڑیاں بڑیاں شکلاں والے بن گئے اوہ کے گولے
ہر یلے پی رحمت جس دی عاصیاں تائیں ٹولے
اُس سوہنے دے یار ظہوری کے میدان نہ ٹولے

خلق سوہنے دا مٹیاں سبے اپنیاں نالے غیبراں
جسم تے پتھر و جد کہ ہو دن فیروں منگے خیراں
عرب دی دھرتی ان و سائی جس سونے دیاں پیراں
اوہ معراج دی است ظہوری عرش تے کراہیراں

ساری دُنیا سِکھ ناں سُتی یس اُٹھ اُٹھ کے جاگاں
بھاگ ظہوری چنگے ہو دن مڑکیوں رُوواں بھاگاں
اُجڑی جھوک و سادے میری موڑ مرے دل واگاں
سُفنے و چپراک وار جے آویں ساری عسٹر جاگاں
جوں جوں گُذر ن و چپہ جُدائی میرے سال نہینے
توں توں اک و چھوڑے دی ودھ دی جائے پوسینے
بخت بے چنگے ہو دن میرے پُہنچاں اس زمینے
آوے مَوْت ظہوری جم جم . آوے پاک مدینے
اودھر پاک مدینے ایہ سہ میریاں اکٹھاں
راہواں دے وچ روند اجاواں چھاں پھڑ پھڑ ککھاں
تھاں تھاں نے انوار دسں محبوب دے جلوے لکھاں
دواکٹھاں مجبو ظہوری کتھے کتھے رکھتاں

محمدؐ دارتبرہ خدا کو لوں چھو
خدا دی شہنا مصطفیٰ کو لوں چھو
کویں سوہنا روند اسی اُمت دی خاطر
ذرا جانے کے عنار حرا کو لوں چھو
مزا تپدیاں پتھراں دیکھہ ہندا
بلال رضی اللہ عنہ دی صدا کو لوں چھو
کویں نیتیاں عاشقاں نہیں نمازاں
ایسے منظر ذرا کر بلا کو لوں چھو
ادا کیتی سنت کویں مصطفیٰ دی
ادیس رضی اللہ عنہ عاشق پارسا کو لوں چھو
ظہوری دعسا دا اثر جے نہ ہونے
تے فیر اپنے رب دی رضا کو لوں چھو

دِنے رات ایجو دُعا منگناں ہاں
مدینے چہ اپنی قصہ منگناں ہاں
نہ طالب زمانے دی رنگینیاں دا
نظارا سدا روضے دا منگناں ہاں
سفر منگناں ہاں مدینے دی راہ وا
تے عشق نبیؐ رہنا منگناں ہاں
لگے نال سینے دے روضے دی جالی
ایہ وقت دے غم دی دُعا منگناں ہاں
اڑا کے جوئے جائے پل وچ مدینے
میں اوہ کرماں والی ہوا منگناں ہاں
ظہوسی ایہہ سب نالوں وڈی دُعا لے
خدا کولوں اوہدی رضا منگناں ہاں

ہند اے کرم خوش بختاں تے سلطان مینے والے دا
کوئی قسمت والا بن اے مہمان مدینے والے دا
بُیل نوں سا رچین دی اے، وچھڑے نوں تاہنگ ملن دی اے
دل والے ای دل وچ رکھدے نے ارمان مدینے والے دا
عرشی بے چین سلامی نوں، فرشی پیچین غلامی نوں
اللہ ای بہتر جان والے کیہہ شان مدینے والے دا
سرکار دے تین والیاں دی تائیں گواہی دیندی اے
کردا اے حکومت دُنیا تے دربان مدینے والے دا
سوہنے دے مسافر چلے نیں، چلے سوہنے دے فلیے نیں
سوہنے دیاں یاداں پلے نے سامان مدینے والے دا
سینے وچ یاد مدینے دی بھاساں تمام محسوس دا
میرے تے ظہوری ڈاہڑا اے احسان مدینے والے دا

محبوب خدا دالے سلطان مدینے دا
رحمت دا خزینہ ایں دامن مدینے دا
خالق نے اٹھائیاں نہیں اس شہر دیاں
تھاں تھاں تے گواہ بنیاں اُن مدینے دا
رتبے خدا و توں انسان تے اک پاسے
رکھدے نہیں ملائکہ دی ارمان مدینے دا
تہا حشر بلا والے سرکار دی اُمت نوں
دیکھو ایہ غلاماں تے احسان مدینے دا
پکے جان دی لے جھولی وچ خیر استنفاعت دی
ہوندا لے سوالی نوں ایہ دامن مدینے دا
رحمت دی پناہ اندر آیا لے ظہوی دی
جس ویلے دا بنیا ایں مہمان مدینے دا

وَسَّ تیرا دربارِ پیا پیا جھولی خیر فقیراں نوں
دے صدقہ اپنی رحمت دانه تک میری تقصیراں نوں
پتی بولے دھڑکن سینے دی بس اکوتا ہنگ مینے دی
ایہ درداں مائے منگدے نیں تیری نظراں دیاں تیراں نوں
گیلاں نے تیرے شہریاں نیں دل دیاں ریجھاں ٹھہریاں
کدی چٹاں چن چن لکھاں نوں کدی دیکھاں تیراں دیاں نوں
تیرا وہ پاک دوارا لے جنت توں ودھ پیارا لے
ہر تھاں تیرا چمکارا لے روشن کردتھاں تیراں نوں!
ننگ لگے لگی والے دے غیساں دے نال کوں لگے!
جو لگی مرشد لے نوں کیہ سارا وہدی بچیراں نوں
اوہ گھڑی ظہوسی آئے گی روضے دی جالی چٹاں گا
حالی تدبیراں رو رو کے پچھن پتیاں تقدیراں نوں

اوہ آقا کسلی والاے ربّ دا محبوب سدا نڈا اے
اوہ جو آکھے مولا منّے جو چاہتا اے ہو جاندا اے
نہیں رجم دی کہیہ تو صیفت کراں اوہدے خلق دی کہیہ تعریف کراں
دُشمن وی درتے آجاوے لاہ چا در بیٹھ وچھاندا اے
ہتھ دو جگ دی سرّاری اے، کسلی دی بُکل ماری اے
دینیک خدا دے گھر دا اے عناراں وچہ نیر و گاندا اے
چاہوے تے چن نوں توڑ دیوے دل منّے سوج موڑ دیوے
آجاوے موج تے پتھراں نوں اپنا کلمہ پڑھواندا اے
کوئی کیہ سمجھے کوئی کیہہ جانے اوہدا رتبہ مولا ای جانے
جنہاں توں پتھر کھاندا اے اوہناں دی خیر مناندا اے
مخلوق اوہدی شیدائی اے درتے محبّسکی خدائی اے
بہیں وی آس ظہوری لائی اے کہ سوہنا کول بلاندا اے

جہڑا رسول پاک تون مشربان ہو گیا
سمجھو او بدی نجات داسا مان ہو گیا
میرے نبی دے نور دا ہو یا جدوں ظہور
میرا خدا دی ذات تے ایمان ہو گیا
کردے نیں رشک ویکھ کے سائے ملائکہ
جبریل کسلی والے دا دربان ہو گیا
راضی گنہگار تے ہو جائے گا خدا
راضی ہے دو جہان دا سلطان ہو گیا
آئی اخیر وقت جدوں مصطفیٰ دی یاد
مرجانا میرے واسطے اسان ہو گیا
جس نوں ملی ظہوری محبت حضور دی
اللہ دا فضل او ہدا نگہبان ہو گیا

دل اوہ دل جس دل چسپے پیار محمد دا
اکھ اوہ لے جنہوں ہو جائے دیدار محمد دا
راو اوہ لے کہ جس اوہ تے محبوب خہ اٹیا
تھاں اوہ لے کہ جس تھاں تے دربار محمد دا
تہ کار دا بندہ بن سب نفس جے مناؤنا ایں
اقرار حُر ادا لے امترا محمد دا
لعنت دا طبق ملیا تعظیم کنی ساری
شیطان نے کیتا جسہ انکار محمد دا
ہو جائی اللہ کے مجرم دی شفاعت وی
نہ بخشیا جائیگا کسنا بنکار محمد دا
یار سب ایہہ ظہور سی وی رُجائے مینے نفس
دل بند لے ہر ویلے طلب کار محمد دا

جاواں صدقے مدینے دے سلطان توں دو جہاں جس دی خاطر بنائے گئے
کلی والے دے اون توں قربان میں سکیاں دے نصیبے جگائے گئے
درتے دربان جبریل ور کے کھڑے۔ گونگے پتھراں نیوی اوہد کے کلمے پڑھے
اوہدی مرضی جے ہونے تے دن چرہ شہنشاہ اوہد کرتے جھکائے گئے
انبیاء ایس دُنیا تے آئے کئی۔ نہ کے نوں ملی شان اوہد کے جیہ
رات معراج دی دیکھو جس دکنی۔ عرش دسار کرتے بجائے گئے
گلاں دُٹاں کیہ حج دے مہینے دیاں منگاں خیراں ہی دسفنے دیاں
وسدیاں رہن گلیاں مدینے دیاں جتھے مینہ رحمتاں دوسائے گئے
سیراے زمانے دی کرے رہے۔ جلوے ایہہ رحمتاں دکنہ کدھر کے
ریس اوہناں دی کھڑا ظہور سی کرے
بختاں والے مدینے بلانے گئے

جس دل نون تاہنگ مدینے دی اوہنوں نہکتے آرام آوے
بیمار مدینہ نیچ جاندا جدوں حاضر می دا پیغام آوے
اک دار جنہاں نون ہو جکے دیدار حضور دے روضے دا
اوہناں دے لبھاں تہرات دے سرکار دے شہر انام آوے
نیں عقلاں وچ سپہا سکا ارتبہ محبوب دی چوکھٹ دا
ہر ویلے عرشاں فرشاں توں روضے تے درود و سلام آوے
دو جگ دی حکومت دا والی بیٹھا لے صرف چٹائی تے
اس بوریئے تے جبریل ایس لے رَسب پاک کلام آوے
بے چیمان نون چین آوے گا ہر عاصی بخشیا جائے گا
اللہ دے گل رسولاں دا محشر وچ جدوں امام آوے
دو جگ دیا سوہنیا محبوبا جس دن دامنہ وسیخ لیا
منگدا لے ظہوری روز دعائے درتے فیر غلام آوے

جدوں تک دل دی صفائی نہیں ہونی
مُحَمَّدِ دَرْتِ رَسَائِی نِیَس ہونی
ایسہ دم زندہ جے کھلی ولے دا دم ایس
اصل زندگی اوس سوہنے د اِئِسم ایس
عِسمِ مُصَطَفَی نِے اِی بَس اونا کم ایس
کے کم ایس ساری خُدائی نِیَس ہونی
اوہ ساری خُدائی دا مُختار اک لے
نہی ساریاں اوی سَر اِراک لے
تے ساڈا وی محشر نوں عِسمِ خوار اک لے
بناں اوہدے مُشکل کشائی نِیَس ہونی
جدھے جوڑے نوں عرشِ رحمان چُمتے
زیں چُمدی نالے اسمان چُمتے
کوئی نہ اوہدے ناں نوں انسان چُمتے
بغیر ایس ناں دے رہائی نِیَس ہونی

جہدے جوڑے نون عرش سینے لگافے
اوہنوں گود وچلے کے لوری سناکے
حبیب خدا جس دا اجڑ چراوے
حیلمہ زہ جیہی ہور دانی نیس ہونی
ید بیضا دی گل بیشک نرالی
دم عینے وی ہے اکر چہ شمالی
خدا دی قسم قاب تو سین والی
کے نون وی اوہ رات آئی نہیں ہونی
ہوے سو بنیا تیرے درتوں نہ دُوری
رہوے تیرے تداں دی ہر دم حضوی
تیرے در دامن گتا ایہ تیرا ظہوری
کہ در در دی میستوں گدانی نہیں ہونی

دل تڑپنا مدینے دے دربار واسطے
اکھیاں دے بوجے کھولے نیں سرکار واسطے
دونویں جہان سید ابرار واسطے!
سب کچھ سبنا یا یار نے اک یار واسطے
عرشی وی جان تار نہیں اُسن ہمال دے
فرشی سند اتجلی انوار واسطے!
سایہ سی نور داتے رہیا توریوں دے کول
کلی دی چھاں بنائی گنگار واسطے!
سختی اجل دی نہیں ایسے مکے رون ایو
دم رُک گیا اخیستے دیدار واسطے!
میرا تم ظہوری میری گفتگو تم
سب کچھ تنائے حسد مختار واسطے

چلے مدینے سائے چھٹ گھر بار دیئے
رُضنے دی جالی اتوں تن من وار دیئے
چنگا بے نصیب ہوئے حسنگی رہنمائی ہووے
اودھروں مذیستے اکھاں جھڑی لائی ، سووے
خاک راہ مدینے والی سُرچہ پائی ہووے
ہون بے ہزار جاناں اوس ویلے وار دیئے
گلیاں مدینے دیاں پھریئے فستیراں وانگوں
رُضنے اگے کھڑے رہیئے عاجزناں حقیراں وچھو
پے رہیئے بحدے چہ عاصیاں ایراں وانگوں
مُچکے نہ ساری زندگی گزار دیئے
ہووے بے ظہوری فضل رب العالمین دا
مل جائے اوتھے کوئی ٹکڑا زمین دا
روضے توں اوہلے رہ کے حج نہیں جین دا
بن پروانے ، کر زندگی نشار دیئے

ہجر دی مکدی نہیں رات مدینے والے
پاکرم اپنے دی اک بھات مدینے والے
یاد وچ تیری جو اکھیاں نہیں وگائے اتھرو
کول ایجو مرے سوغات مدینے والے
تیرے دربارتوں اک پل نہ جسد اہواں میں
وس بے ہوں مر حالات مدینے والے
چہرہ بس آپ دا اک وار نظر آجائے
ہوں جسد آخری لمجاست مدینے والے
میرے مولا دی رضا اوس کچھاواں کر دی
جستے راضی اے تیری ذلت مدینے والے
اک تیرے ناں توں سوا ہونہ پتے کجھ وی
ایہہ ظہوری دی اے اوقات مدینے والے

جہڑے دل اندر یاد بچناں دی اوس دل نوں چین قرار کیتھے
اکھاں روندیاں نہیں زار و زار کیتھے سوہنے نبی داپاک دربار کیتھے
جنت اوہ جنت نیرکان بندیاں دی کنہکاراں لسی ایہہ بہشت کھلا
بھلا اوس فردوس محل کیتھے تے مدینے دے در دیوار کیتھے
جہڑی دھرتی نکاری سی جگ اندر اوس دھرتی تے رب نوں سار آیا
بدل غلٹاں دے چھائے ہر پاسے دے رحمیت دیکھ انوار کیتھے
دُشمن آؤندے چل کے وچ قدموں سوہنا چادران سچھ وچھا دینا
اوبہ خلق نے خلقتاں موہ لیاں اوبہ فیض دے ابوے شمار کیتھے
نور بشر دے ایہہ تمام جھکڑے عقل کولوں تمام نہ ہوسے
عشق دیکھیا شب معراج اندر جبرائیل کیتھے تے سرکار کیتھے
مالک ہوئے لولاک دے آپ سوہنا میں مش بان ظہوری غمزا بانوں
پانی قاب تو سین دی جگہ کیتھے روون لسی حادی غار کیتھے

کرم تیرے دانہ کوئی ٹھکانہ یارسول اللہ
سدا کھلائے رحمت داخزانہ یارسول اللہ
مرا ایمان این دن حشر دے سرکار دادا من
بنے گاسب دی بخشش دا بہا نہ یارسول اللہ
تیرے دربار دا صفا میری وی فقیری وی
تیرے فیضان اسائل زمانہ یارسول اللہ
جو تیری یاد وچ گزے جیاتی اوہ حقیقت
بناں تیرے بنے جو کجھ وی فسانہ یارسول اللہ
جدن پھین گئے اسکے دونشتے قبرے مینوں
سناواں گا دروداں دا ترانہ یارسول اللہ
فدا ہووے ظہوری اوس ویلے ککھری پل توں
جدوں ہووے مدینے نوں رانہ یارسول اللہ

حاضری

روزِ ازل توں کہیا بیسک جنہاں مکے ڈھکیاں خلقتاں ساریاں نہیں
کعبے پاک دے سبھناں طواف کیتے جویں جویں یاں ایتھے داریاں نہیں
حجرِ سوڈے کیاں نے نئے بوسے جتھے ہندییاں بہت دُشواریاں نہیں
آپِ زمزم نوں جدوں سی ڈیک لائی ہوئیاں ختم سچھے بقراریاں نہیں
صفا مروتے دوڑے پئے سائے ایہہ نشانیاں لہم نوں پیاریاں نہیں
ہویا حج میدان عرفات اندر آہ وزاریاں تے اشکباریاں نہیں
شامِ عشاءِ مرفلہ مقام آکھے دونوں کھیاں نمازاں گزاریاں نہیں
کیتی آن قربانی منی اندر تے شیطاناں نوں کنکراں ماریاں نہیں
مکے جا کے وداع طواف کیٹا نکیاں حج دیان مہ داریاں نہیں
غارِ ادمی دید قربان جائے جتھے آتاں رب اتاریاں نہیں!
غارِ ثور تے جانڈے نصیب والے او تے منزلاں ڈاڈیاں بھاریاں نہیں
اوتھے جائے ظہوسی تے پتہ لکھا کوں یار نہ جانڈے یاریاں نہیں!

حضورِ نبوی

مکے حاضری سے دن ہوئے پورے ہن مدینے دے گئے تیاریاں نہیں
نبی پاک سے شہزادوں جان پتیاں بختاں والیاں موٹراں لاریاں نہیں
جنگِ رمدانِ دمی دید ہوئی فوجاں کفر دیاں بچتھے ہاریاں نہیں
پہلی فسحِ اسلام نوں ہوئی ایستھے ہوئیاں دشمنانِ اہلِ خواریاں نہیں
ایستھوں رُے محبوبِ دمی یادے کے جدھے واسطے رونقاں ساریاں نہیں
دلاں چہ طرفان نہیں سہراں دیکھیاں ہنجواں ناں شنگاریاں نہیں
روضے پاک دی جھلک جاں نظر آئی اکھاں ہون بیاں صدقے واریاں نہیں
جائی لبائے ہو یاد و وسوسے کھلیاں رحمتاں والیاں باریاں نہیں
ہوئے جالیاں سے جدوں ان نیڑے گلاں بھل گیاں اوتھے سائیاں نہیں
سینے لاکے جالیاں مال رُے اکھاں بیخ کے روضے نون ٹھاریاں نہیں
منظرِ کبیرہ ائے ظہور تھی ہیں کبیرہ دستاں اکھاں اوتھے حیران و چاریاں نہیں
دن اوہ جہڑے اوتھے لنگدے نہیں اتاں اوہ جو اوتھے گذاریاں نہیں

حضورِ

اوتھے دل بس انجوامی چاہوند اسی مجھ نبوی دگر دیوار چہاں !
نوری جالیاں اکھاں دکاناں لاواں روضے پاک دے پاک انوار چہاں
جھکد اُجھکد استوناں دگول جاواں سینے لاسبے سبب تھار چہاں
لواں ممبر مہراں بے خوب بوسے جذبہ پیار داکر کے نثار چہاں
کیاری جنت دی کہیا حضور جس نوں اوہ شکرانے دے نفل گزار چہاں
نت صفت چہوترے کول جا کے پتے عاشقاں دی یادگار چہاں
چہاں کنکراں مسجد صحن دیاں جا کبوتران دی بیسٹھی ڈار چہاں
جہاں راہواں تھوہنا محبوب ٹریا اوہناں راہواں اگردو غبار چہاں
لکھ گلیاں دچمدا رہواں اوتھے پھر کے شہرے کوپے بازار چہاں
چہاں پیردینے دے کتیاں داکر دار چہاں لکھ دار چہاں
نسبت جدی حضور دکاناں بود شکر رب داکر کے ہزار چہاں
جہاں نام ظہوری محبوب تے نوں ایوں نہ اوس نوں میں وار چہاں

نہ نیر و گایاں بن دی لے نہ درد سنایاں بن دی لے
اللہ دیا سوہنیا مجھو با گل تیرے بسنایاں بن دی لے
مختر و چ سائے رور و کے مجھو پ خدانوں اکھن گے
آج بگڑی قسمت ریاں دی رکڑ دے آیاں بن دی لے
طیبے سفر دیاں اہیاں نوں بھل جان نطائے دُنیا دے
اکھیاں دی عیستے رُضے ا دیدار کرایاں بن دی لے
شبیر دے خون نے کر بل دی مٹی نوں ایہ فرمایا سی
حق سچ دی عزت بحدے وچ اچ سیس کٹایاں بن دی لے
اس رنگ برنگی دُنیا تے کدھرے نہ ہو ر نظر آوے
جھڑی رونق کملی والے دے دے باتے چلیاں بن دی لے
جس دین دا ظہوی وینج لیا دوار محمد عربی دا
دل وچ تصویر مدینے دی ہن نعت سنایاں بن دی لے

ہر پائے نورانی جلوے اپنی موج بہاراں میں
دو جگہ سے وریج دھماں پتیاں آگیاں سکاراں میں
صوت سوہنی رُوپ انوکھا اچیاں شانوں سے ا
دیکھ کے منہ وچ اُنکلاں پایاں حسین دیاں سزاراں میں
جہاں سے چہرے کے سوہنا اُمت واسطے دنیا سی
دُنیا نوں رُشائی بخشی دیس عرب دیاں غاراں میں
عمر غنی صبر ترقی رضی علی رضی دے مہتاں یوچہ ہتھ نبی دے
یاری خوب نبھائی یار و پاک نبی دے یاراں میں
بے شک دور مدینہ سمیٹھوں میں نہیں دُور مدینے توں
ہر اک ساہ نال میرے دل دیاں دتھے ای دیاں تاراں میں
سوہنے درگاہور ظہوری نہ ہو یا نہ ہو دے گاہ
دُنیا اتے میرے جہیاں پھر دیاں لکھ ہزاراں میں

سب عرشی فرشی رات دنے پڑھدے رہندے صلواتاں نہیں
چھتے روضہ میرے آقا داس شہریاں کیا باتاں نہیں
جدوں جالی دے نیڑے ہو کے کچھ عرضاں کریتے روروکھے
اس ویلے کرماں والے توں لکھ سکے دن تیرا تاں نہیں
ہر دکھ مدینے بھل جاندا او تھے ہنجاواں اے مل جاندا
سرکار مدینہ دے وٹوں ایہ امت نون سوغاتاں نہیں
پئے چار چو فیڑے جالیاں دے جھڑھڑ ہر وقت سو الیاں دے
ہر اک جھولی دے وچہ پٹیاں اوہدے فضل دیاں خیراتاں نہیں
اک پل جو مدینے رہند اے اوہنوں آخر کہنا پسند اے
ایتھے نور دیاں برساتاں نہیں اس شہریاں کیا باتاں نہیں
کیہہ حاضرئ اکوئی حال کہوے او تھے کچھ نہ ظہوری یاد رہو کے
روضے دے اگے ہتھ بندھ کے چپ کھڑیاں قلم داتاں نہیں

اکھیاں دے زیرِ جدائی وچ پورن رات دگائے جانڈے نہیں
خوش بختاں نیوں مجبُوباں دے دیدار کرائے جانڈے نہیں
اک وار فرشتے روئے تے جو آوندے فیر نہ آوندے نہیں
سرکار دے اُمتی نے جہڑے مُڑمُڑ کے بلائے جانڈے نہیں
کعبے دا دوارا کیہ آکھاں روئے دا نطن را کیہ آکھاں
ایتھے درد سُنائے جانڈے نہیں او تھے درد و نڈائے جانڈے نہیں
اک جھلک پئی جدیوسفؑ دی ہتھ کٹے عورتاں مصر دیاں
بن ڈھٹیاں اہدے نام اُتوں کئی سیس کٹائے جانڈے نہیں
کئی جاگدیاں دی عس گئی رکھ رکھ کے اڈیکاں یار دیاں
سفنے وچ آکے کتیاں دے سٹے لیکھ جگائے جانڈے نہیں
ایہ عشق ظہور سی کئی واری مرنے توں پہلاں ماردا آکے
دکھ سہہ کے دی مجبُوباں دے سونا ز اٹھکے جانڈے نہیں

یاد و چہرہ رونڈیاں نہیں اکھیاں نکانیاں
سد کو مدینے آقا کرو مہر بانیاں
ساری کائنات دا خیرینہ مل گیا اک۔ اللہ دی سو نہر جنہاں نوں تیرہ مل گیا
جا لیاں دگول بہر کے ول جہاں مانیاں۔ سد کو مدینے....
ساکے جگ نالوں او فضاواں ای نہ ایلا۔ سدیاں جدوں سوہنر وضعہ دیان جا لیا
شالا کدے پھیراؤن تاناں اوہ سہانیاں۔ سد کو مدینے....
درے سوالیاں دی جھولی خیر پاؤناں۔ عاجزاں غریباں تائیں سینے نال لاؤناں
ایخو کج پالاں دیاں عاداتاں پُرانیاں۔ سد کو مدینے....
غیراں اگے کدی دکھ اپنا نہ پھول دے۔ چپ چپ ہنہ منہ ہوں اچاوی نہ بول دے
آقا دے غلاماں دیاں ایخو نہیں نہانیاں۔ سد کو مدینے....
ساڈا تے ظہور می ایخو دین تے ایمان ایں۔ پیار کسلی والے دے عبادتاناں دی جان ایں
پیار بناں بھے گلّاں فصّے تے کہانیاں۔ سد کو مدینے....

راہیا سو ہنیا مدینے وچہ جا کے تے میراوی سلام آکھ دئیں
سو بنے روضے اگے رنوں جھکا کے تے میراوی سلام آکھ دئیں
گھڑی حاضری دی جس ویلے آکے گی سونہہ رب دی خدائی مل جاویگی
اوتھے ہنجاں دے ہار بنا کے تے میراوی سلام آکھ دئیں
دس پین گھے نظا کے تینوں نو دے ہٹیر جس ویلے ہو دیر کا حضور دے
جالی چم کے سینے دے مال لاکے تے میراوی سلام آکھ دئیں
اوہناں پتھراں توں لوکی جس دے ارے جنہاں چم کے پیر سرکار دے
اوہناں پتھراں دے پیریں ہتھ لاکے تے میراوی سلام آکھ دئیں
جا کے دیکھیں ابدی مٹی خوش نصیب نوں جنہ لوریاں سناں سی حبیبوں
متھے اتے اوس مٹی نوں سجا کے تے میراوی سلام آکھ دئیں
سکھ چین اوہ ظہومی ساڈی جان دار روضہ رب کے حبیب عایشان دا
اوبدی چھانویں دکھ اپنا سنا کے تے میراوی سلام آکھ دئیں

جھتوں جگ شنائی بسندائے جتھے فجر تمام نہ ہوندی کے
چلو چلئے یار مدینے نوں اوتھے کدی وی شام نہ ہوندی کے
کر عمل حضور دے حکماں تے جھکٹ جا سرکارے قدماں تے
کس کم اوہ گولی آقا دی جہڑی دلوں غلام نہ ہوندی کے
جہناں تن من اریاں سوہنے توں مر کے دی سدا او زندہ نہیں
اوہ جان بے جان ہو جہڑی یارے نام نہ ہوندی کے
مل اوس داکتے نہ کوئی اے۔ جنہوں یارے گھر نہ ڈھوئی کے
بھانویں شکل دی سوہنی ہوندی بھانویں عقل دی خام نہ ہوندی کے
گستاخ جہڑے محبوباں دے او نہاں توں کنار اچنگا کے
ایسے بندیاں نال ساڈی تے کدی دعا سلام نہ ہوندی کے
جدوں دُنیا والے سوں جانڈے او دوں اللہ والے جاگد نہیں
بندگی ایہہ ظہوسی ایسی اچھڑی برسر عام نہ ہوندی کے

کلی والے سے راہواں توں قربان میں سوہنا جدھوں گیا دن چڑھوندا گیا
اُبدے تے نون بندیاں تے نٹائی سی اوہ تے پتھراں نون کلہ چڑھوندا گیا
حسن سوہنے اچمکاں پایا دا، روپ دکھ اے نبیاں دکر اردا
اونہوں ڈرتہ رہیا حشر دی ناردا، جھڑانیٹے محسوس آوندا گیا
آئے غم تے کے مسرور ہوندے گئے، اپنے بیگانے منظور ہوندے گئے
در دکھیاں دسب دور ہوندے گئے، کلی والا جدوں سُکرا وندا گیا
اک حقیقت دی پہچان بن دگئے، آئے کافر مسلمان بن دگئے
وگرے مڈھاں دکانسان بن دگئے، سوہنا ڈگیاں نون پھر کے اٹھا وندا گیا
لا دواروگیاں نون آرام آگیا، بن کے رحمت محمد دا نام آگیا
جو وی ستاراں چہ بن کے غلام آگیا، آقا سبھناں دی بڑی بنا وندا گیا
سفر پارا مدینے سے ول جان دا، رتبت سوہنا محمد سے مہمان دا
ساتھ ملیا ظہوری ثنا خوان دا، سائے اہ نقاں پڑھ پڑھنا وندا گیا

ہا دیا تا جد ارم دینے دیا سو ہنا کوئی نہ تیرے جیسا دیکھیا
جنہاں اک ارتیری جھلک دیکھ لسی اوہناں پھر نہ کوئی دوسرا دیکھیا
سچے رب دی کرانی ایچہاں توں وحشاں نوں بنایا اے انسان توں
رب دا فرمان توں ساڈا ایمان توں دیکھ کے تینوں بنیاں خدا دیکھیا
جلوہ گاہ نبی ارم ہانی دا گھر جموں ہو یا شروع اک انوکھا سفر
نور نوں رب کے دیا مقام بشر آپ جبریل سدہ تے جا دیکھیا
حوصلے ماڑیاں دکو دھا گیا عاجزی تگڑیاں نوں سکھا دیا
بیر غاراں چہرے کے دکاویے جہوں عرشاں تے رب نے بلا دیکھیا
دل نوں موہ لین داے نظاے بڑے جکو دنیا دوجہ پتھرے پتھرے بڑے

پڑھو سی نوں ہل گئے ایہہ سارے بڑے
جہڑے دن ادر مصطفیٰ دیکھیا

او گنہاراں دے بٹھاں تے جسد وں نام حضور آجاندا کے
بخشش دے جوہے کھل جاندا دے رحمت نوں سرور آجاندا کے
رنگار دی محفل وچ پہہڑا اوند اے خالی نہیں مڑدا
بھلیاں نوں می کھلی والے اچیتا تے ضرور آجاندا کے
محبوب خدا دی نسبت دی تاثیر زالی دیکھی کے
بندیاں نوں اکھیاں بند کر کے دیکھن اشعور آجاندا کے
دنیا دی محبت دسکے لشکارے اوہنوں بھل جاندا دے
چدے دل وچ مدنی ماہی دی الفت دا نور آجاندا کے
دنیا دا نظارا کوئی وی چپکانیں لگے اکھیاں نوں
جدوں عاشق کھلی والے دے رخصت توں سرور آجاندا کے
نیویں نوں ظہوری پھل لگے دا سچ اکھیاں دے بندیاں نہیں
اوہ ٹہن ہمیشہ تے جاندا دے جہناں نوں غور آجاندا کے

نہیں بھل دامنہ دانظن ارا یارسول اللہ
سدا وسدا رہوے تیرا دوارا یارسول اللہ
درکعبہ توں لے کے روئے اطہرے نوبتیک
ایہہ چان تیرا لے سا کے داسارا یارسول اللہ
اساڈی آبروی توں ساڈا مان دی توں ایس
تیری رحمت علامان اسارا یارسول اللہ
دہاڑے حشرے سب نون خدا بنختے گا اس ویسے
جدوں ہو جائے گا تیرا اشارا یارسول اللہ
فرشتے، اولیاء جن و بشر، شاہ و گدا، سب
ترے دربار توں ہوندا گزارا یارسول اللہ
جدوں انان ترا آیا ظہوری دے لبان اُٹھے
چمکا اٹھیا مسترد استارا یارسول اللہ

مڑی خوشبو توں سب ممکن فضاواں یا رسول اللہ
ترے دم نال نہیں ٹھنڈیاں ہواواں یا رسول اللہ
میں کچھ وی نہیں ہے تیرے نال میری کوئی نسبت نہ
میں سب کچھ ہاں ہے میں تیرا سداواں یا رسول اللہ
جنہاں نہیں تیریاں تداں نوں سینے نال لایا اک
نصیباں وایاں ہویاں اوہ تھاواں یا رسول اللہ
مدینے آکے ایجو رات دن میری عبادت کے
تیرے روضے توں اکھیاں ہٹاواں یا رسول اللہ
اجل دے آون توں پہلاں جے تیری دید ہو جائے
میں ایسی موت توں قربان جاواں یا رسول اللہ
کویں سوز آشنا تھریر ہو جائے ظہوری دی
فلم جامی دایں کتھوں لیاواں یا رسول اللہ

اک نویں حیاتی بلدی اے بول ایسے عربی ڈھول دیکھیں
انسان تے رہ گئے اک پاسے پتھر وی سن کے بول دیکھیں
جہاں من لیا منظور ہوئے - مغرور ہوئے جو دُور ہوئے
کئی دُوروں آجھر پور ہوئے - کئی خالی رہ گئے کول دیکھیں
ہوئے سوکھے غلاماں دکائے مونس خاصاں علماں دک
نفاست دُور دسلا ماں دے پئے کناں وچ سرس گھول دیکھیں
کئی شربت وصل دا پین پئے - کئی ناں لے لے کے جین پئے
کئی سوہل ملوک حسین پئے - اہد گراہ وچ جاناں رول دیکھیں
بن جھلے سیس نواون گے - اوہ راز حقیقت پاون گے
عقلاں والے پھیتا ون گے - جہڑے علم حضور دا تول دیکھیں
جگ منگتا سا رادنی دا - رہو کوسا دوارا مدنی دا
جہاں لہیا سا رادنی دا - اوہ کدوں ظہوری ڈول دیکھیں

میری عزت تیرے ماں دے سہا کے یار رسول اللہ
میری کشتی نوں بی لاؤ کسارے یار رسول اللہ
ترے درتے میں سر رکھیاتے دل دی ایہہ تمنا ایس
نہ ہن میسنوں کوئی آواز ما کے یار رسول اللہ
قسم رب دی حیاتی میری دا ایجو امی سہ ما یہ
ترے درتے میں دن جھک گزاریے یار رسول اللہ
کدی دیدار دے کے ایساں نوں وی شاد کر دیو
ایہہ روندے بنین نے کر ماں دے یار رسول اللہ
خدا دادا فضل اس خوش بخت نوں بیک کہنداے
جہڑا اک واروی دل تھتیں پکارسے یار رسول اللہ
ترے پروانیاں تھی کون گنتی کر کے آقا!
ظہوری جھے کئی پھر دے وچساے یار رسول اللہ

اکھیاں دکبوہے کھٹے نہیں دل سیج وچھا کے بیٹھا اے
ہر کوئی وچہ اڈیکاں دک گھر بار سکا کے بیٹھا اے
سرکار دار تہہ جان دیاں - استاں بون قرآن دیاں
رَبِّ قسم اٹھاوے اس تھاں دیا جتھے سوہنا اسکے بیٹھا اے
رحمت د افرین بنیا ایں - نیرب توں مین بنیا ایں
محبوب خدا اداں دن توں اوتھے ڈیرے لاکے بیٹھا اے
کہہ خبر ہووے انساناں نوں - رَبِّ جانے اہدیاں شان نوں
چھوٹاں وچہ جبریل ایں خود سیس نوں لاکے بیٹھا اے
دن مکے گئے راتاں مک گئیاں - زندگی دیاں نبضاں ک گئیاں
کہہ ویلا سی جس ویلے اوہ - عرشاں تے جا کے بیٹھا اے
ہر وقت کرے اتھادی ثنا - چنگا اے بخت ظہوری دا
محبوب مدینے والے دی - ہتر اعلیٰ تے سنا کے بیٹھا اے

اوہناں دا عشق سلامت اے مقبول اوہناں دیاں باتاں نہیں
کملی والے دی یاد اندر جہناں دیاں سنگھ دیاں راتاں نہیں
سہ کار دی محفل کیا کہنے جس ویلے آپ دا ذکر چھڑے
پئی گونج درود سلاماں دی ایسہ نور دیاں سوغاتاں نہیں
محبوب دی محفل تے رل کے بدلاں نہیں آن صلاح کیتی
چلو ہو ر ائیر سے چل و سینے ایٹھے ہنجاں دیاں برساتاں نہیں
زلف و رخسار دا ذکر کرے کیہڑا سہ کار دا ذکر کرے
ایٹھے بڑیاں بڑیاں لکھاریاں نہیں بھن چھڑیاں تسلیم داتاں نہیں
نہ چھڑے کے چپ کیتے نون کولوں دی سنگھ جا چپ کر کے
ایناں دیاں دکھریاں رسماں نہیں ایناں دیاں دکھیں داتاں نہیں
کیہڑے بھیناں یا زہوری نون دوسرے فی محل مُکا دیواں :
اوہد اتک یسنا لکھ عیداں نہیں مل پسینا لکھ شہرتاں نہیں

رحمتاں دا تاج پا کے رُتبے ودھا کے
گھٹیا حبیب سوہنا رب نے سجا کے
رستیاں سلامی دتی آمنے لال نون
چکھیا حلیمہ رضہ جدوں سینے نال لا کے
بڑے مغرور تے قبیلیاں دے چودھری
نیویں ہو کے بہر گئے حضور کول آ کے
کوئی دعوائے کراں اوس ردی غلامی دا
جیتھے جبریل آدے سر نون جھکا کے
ہنجواں دے موتیاں نون اکھاں تے سجا کے
انج دیو حاضری مدینے وچہ جا کے
ماڑے تے نکے جھے ظہوری نون نوازیہ
وار وار سوہنے کول اپنے بلا کے

راضی جنہاں کنہکاراں تے حضور ہو گئے
مُعا ف اللہ و توں اونہاں دے قصور ہو گئے
سو دکھیلے نیکیاں ساں ہزار کیتیاں
پتھر پین تے دُعاواں سرکار کیتیاں
ویری ڈگ پئے پیریں منظور ہو گئے
ساری دُنیا توں وکھرانظارا ویکھ دے
جھڑے جا کے نبی پاک دا دوارا ویکھ دے
جدوں ویکھیا بدینہ دکھ دُور ہو گئے
ساہ مکتے تانبک حالی تیک رکھی اے
ایناں اکھیاں ویداردی اڈیک رکھی اے
بھاگاں والیاں دے نام منظور ہو گئے
راضی جنہاں کنہکاراں تے حضور ہو گئے

ظہ دی شان وایسا
عرشاں تے جان وایسا

کیڈا سوہنا نام تیرا
سچا اے کلام تیرا
مذکرے نے عام تیرے
بادشاہ غلام تیرے
شان تیری بلے بلے
ویریاں دے پیراں تھلے
سدابے سہاریاں نوں
ماڑیاں وچاریاں نوں
دل دی آس ٹوپی ہوئی
اچا اے مہتام تیرا
آنتاں سُنان دایا
ہنڈے صبح شام تیرے
بکریاں چران دایا
رَبّ دی سلام گھنے
چادران وچھپان دایا
غماں دیاں باریاں نوں
سینے نال لان دایسا
دُور میری دُوری ہوئی

حاضری ظہوی ہوئی

رُسنے تے بلان دایا!

جس دل و چہ حُب نبیؐ دی نہیں اوہدی بولی وچ تاثر نہیں
جنہوں درد دی دولت مل گئی اے ودھ اوس توں کوئی امیر نہیں
کیہہ دساں شان اس پینے دی جہک اندر یاد مدینے دی
سو نہ ربؐ دی دونہاں جہاناں وچ کوئی ایہہ جیہی جاگیر نہیں
اللہ دے بندریاں دی مرضی اللہ پوری کر دیند ااسے
قادر دی مرضی توں ودھ کے کوئی دکھی شے تفتدیر نہیں
ایتھے کم ناہیں تاویلاں داساں سُٹیا بھنار دیلاں داساں
جتنے عشق ہے بچ اپسلاں دا او تھے عقلاں دی تفسیر نہیں
پڑھ پہلا سبق عقیدت دا بے بھنا ایں راہ حقیقت دا
کیہہ فائدہ شان و شوکت دا بے چنلی ہوئی اخیر نہیں
مل جائے گدائی اس دردی جہدی تاہنگ فرشتے رکھ نہیں
اوس ربؐ توں ظہوری کیہہ لینا جو یارے دردا فقیر نہیں

دانی حضورِ دی

عرشی فرشی رزل کے دین مبارک بادِ حلیمہ نون
کئی ولے دی آمد نے کیتا شادِ حلیمہ نون
درتے ہو روی آئیاں دایاں مڑگیاں تے مڑ پچھتایاں
کانات دی سبتوں مہنگی ملی مرادِ حلیمہ نون
دو جگ دے سلطان دی دانی سوتے لیکھ لجا کے آئی
ہر پاستے توں صل علی دی مل دی دادِ حلیمہ نون
جھک گئے آپ جھکاؤن والے مر گئے آپ مٹاؤن والے
اُفتت پاک نبی دی کر گئی زندہ بادِ حلیمہ نون
ایہہ دی شرف کے نینن یا ااکثر وچ حدیثاں
روپیندے سن سرورِ علم کر کے یادِ حلیمہ نون
جانے جنھوں مائل نہ کوئی مالا مال ظہوری ہوئی
اللہ دے محبوب نے کیستاجہ آبادِ حلیمہ نون

بیٹی خُضُودِی

خاتونِ جنت دے وانگوں کون اُمّتِ احسان کرے
سرکارِ دین بچاؤن لئی سب کئی نون قربان کرے
جنہوں دیکھ کے سائے نبیاں داسرا کھڑا ہو جائے
کیہہ طاقتِ مسلم نمائی دی زہرادی شان بیان کرے
ہمک جاندی رات نہ نکد اے سجد سرکارِ دی بیٹی دا
رورو کے کیہڑا اُمّتِ دی مشکل نون انج آسان کرے
چکی دی مشقت بہتاں تے جنتِ دی حکومتِ قداں وچ
فاقے دی مصیبت یاد نیس ہر دم وردِ قرآن کرے
جھکت جان نگاہوں محشر وچ آونا ایس نبی دی بیٹی نے
کیہہ حشر ہوئے گا محشر و اجدوں والی ایہہ اعلان کرے
جدھے سردا سائیں جیدے جدابا پ محمد و
تاحشر ظہوی نون مولا اوہی چو کھٹ ادبان کرے

حضرت حسان بن ثابت رضی اللہ عنہ کے حضور

ادہ پہلا محسّد دانشاخوان میں قربان
میرے تے بڑا اوس دا احسان میں قربان
توقیر ثناخوان دی ہے اوس دا قصد
محسن ہے مرا حضرت حسان میں قربان
منبر تے کھڑا نعت پڑھے اوس نبی دی
جبریل جہدے درد اے دربان میں قربان
بیمثل ملی داد کہ سنر مایا بنی نے
ماں باپ میسے تیرے توں قربان میں قربان
اصحابی تے پھر شاعر دربار رستا!
دل میرا مچھین مری حسان میں قربان
توصیف محسّد دی ظہوری دا و طیف
ایجو اے مرا دین تے ایمان میں قربان

انوار دایمہ وسد اپیا چار چو فیرے تے
اُمت دیاں عید ان سرکارے ڈیرے تے
محبوب دی دید لسی اکھیاں دی خوشی دیکھو
ہنجاں اچسراغاں ایں پلکاں دے بنیرکتے
سونہر رب دی زمانے دے رس جان د غم کوئی نہ
راضی اے جدوں تیکر میرا مرشد میرے تے
میخواراں نوں کافی اے تک یسا ای ساقی دا
ساغردی ضرورت نہیں جے اوہ اکھیاں نہ پھیرکتے
مے پینی تے وک جانا ڈک جانا تے اٹھ پیناں
مے نوشی دا سہرا لے میخوارے دے جیرے تے
اوداں اظہوی توں محبوب ایں مستان دا
رحمت دنی نگاہ پانی جسدوں مارنے تیرکتے

جس راہ توں سوہنیا لنگھ جاویں اوہدی خاک اٹھا کے چم لیناں
جدیجر ساوے ناں تیسرا اکھیاں نوں لا کے چم لیناں
اک دن اوہ وی دن آوے گا جد درتے یار بلاوے گا
رکھ رکھ کے تصور روضے دا اک نقشہ بنا کے چم لیناں
زاہد جے پیچھے دس تیرے مجبُوب دا چہرہ کیسا اے
بیس ہو رتے کجھ نہیں کہہ سکدا فشران اٹھا کے چم لیناں
ہتھ مرشد دے ہتھ تیرے نیں رت آکھے ایہ ہتھ میرے نیں
ایسے لئی مرشد کامل دے ہتھاں نوں جسا کے چم لیناں
مرشد توں تیرا درہلدا اس درتوں رت دا گھر ملدا
بیس ایسے خاطر ویساں دی چوکھٹ نوں جا کے چم لیناں
میرا مان ظہوری سوہنے تے بیں کوہجا کہہ تعریف کراں
جو قلم لکھے ناں سوہنے دا اوہ قلم اٹھا کے چم لیناں

مل جاوَن یار دیاں گھیاں اساں ساری خدائی کیہہ کرنی
مخبر وچ ساڈی بن جاوے نہیادی بنائی کیہہ کرنی
اسیں چپ چپ دکھڑے سہنے آں نہیاناں کجھ نہیں کھنے آں
ناں یار دایسندے سہنے آں اساں حال دہائی کیہہ کرنی
جس دن دیاں اکھیاں لانیٹھے اکھیاں داپسین گوانیٹھے
دلدارے درتے آبیٹھے اساں ہوکرائی کیہہ کرنی
جہڑا عشق دے وچ برباد ہووے دراصل اوہو آباد ہووے
جس دل وچ پریادی یاد ہووے اوہنے پریت پائی کیہہ کرنی
نیت نے پارنہ کھانا ایں عملان نے سا تھو نہانا ایں
جے اندرون میں نہ جانا ایں باہر دی صفائی کیہہ کرنی
کج پال دے نال نیوں لائیے بر دکھتے مصیبت گل پائیے
اک دردے ظہوی ہو جائیے درد دی گدائی کیہہ کرنی

نہ مال اولاد و اصدقہ نہ کار بار و اصدقہ
اسیں تے تھانے ان بار و خدائے یار و اصدقہ
خدائے رازق اے اللہ و ایساں ایہ عقیدہ ہے
خدا دیند اے پریند اے اپنے یار و اصدقہ
لڑی چوں ٹھٹکے دانہ ہمیشہ خاک و چوڑدا
لڑی ہدی اے اللہ و ایساں کے پیار و اصدقہ
مدینے و ایساں! محفل چوں حسالی کوئی نہ جاو
بھریں جھولی اسادی اپنے یار و اصدقہ
بجائے ناز اپنے نقش بندی ہون تے مینوں
ایہہ ملیا سلسلہ مینوں نبی دے یار و اصدقہ
ظہوری دی وی ہوئے در ترے تے حاضری اتا
ترے دربار تے آواں تے دربار و اصدقہ

مچھٹے بوہے دینخ کے تیرے دواکے آگئے
سُن عمنّا دیا محرماں درداں دمارے آگئے

بن ترے کھڑا سُنے گا درد منداں دی صدا
لے کے جھولی وچ عمنّا ابھارناکے آگئے

ترنیں سکدے ساں چھلاں پیدیاں مجبوساں
توں نظر پائی اسیں ڈُبے کنارے آگئے

لڑکھڑاندے ڈکدے ڈھینڈے سنبھلے اٹھدے
ایس منزل تک آسین تیرے سہارے آگئے

جنہاں دی ساقی دی نظروں دھلدی پی لسی
اونہاں خوش بنختاں نوں کو ترے بلاکے آگئے

ایہہ ہئے میرے دوستو مرشدِ قدماں دی طفیل
سُن لیا جنہاں ظہوری نوں نطناکے آگئے

دل یار داند رانہ لے یار دے کول آئے
محبوب دی مرضی اے گل لائے یا ٹھکرائے
جنت دی نہیں خواہش مولا ایسہ تمنا ایس
محبوب کے قدماں تے مری جان نکل جائے
کون ایساں نوں سمجھاوے کہن اپنے جیہا اوہنوں
جدی کالیاں زلفاں دی رب آپ قسم کھائے
راہ یار د آئکنا ایس اس اوہ توں نہ ہٹنا ایس
راہ وچ پراڈیکاں گئے اوہ آئے یا نہ آئے
نال اپنے اڑائے جا میرے اتھرو ہوائے نی
محبوب نوں رو آکھیں ہن ہو رنہ ترسائے
جنت چہ مزا آوے سہ کار جے فرماون
لے آو سٹھو سی نوں اک نعت سنا جائے

جہاں فقیراں دے سچ پال پیر ہوندے نیں!
غریب ہو کے دی سب توں امیر ہونے نہیں
اوہ دو جہان دے دکھڑے توں ہو گئے آزاد
کسے دی زلف دے جہڑے امیر ہونے نہیں
فرشتے اوہناں دی قسمت تے رشک کرے نیں
مدینے والے دے جہڑے فقیر ہونے نہیں
نہ قید عشق دے لئی کوئی حسن یوسف دے
دلاں دے واسطے کجھ، مورتی ہونے نہیں
بنائے پسوں تے گھلیا اخیر کر چھڈی
کرم دے فیصلے سب توں اخیر ہوندے نیں
ظہوی دیکھ کے نوں نسیر سمجھیں نہ
حقہ ہو کے دی کئی بے نتیجہ ہونے نہیں

بھانویں کول بلا بھانویں دُور ہٹا اساں دَر تے اونڈیاں رہنا ایں
تیرے قدم ماں دے وچہ رو رو کے دکھ درد سناؤندیاں رہنا ایں
نیس دُنیا دی پرواہ سانون، غم خوار دے ناں دی چاہ سانون
اساں یار دے ناں نون چم چم کے اکھیاں نال لاؤندیاں رہنا ایں
ایمان اساڈا کہند اے ایں حشر نون بختے جاواں گے
اساں یاد مدینے والے دی سینے نال لاؤندیاں رہنا ایں
جس دَر تے حنا کی نوری وی سب جھکدے آکے رات دنے
اس چوکھٹ تے سر رکھ اپنا تفتدیر بناؤندیاں رہنا ایں
ہوندا جے بھروسہ آقاتے ایہ ساری خدائی مل جاندی
جس سوہنے نون آزماؤنا ایں اوہنے پھپتاؤندیاں رہنا ایں
جدتیں کر دم وچ دم ساڈا ایہہ یار ظہوری کم ساڈا
سوہنے دی سوہنی محفل وچ تعریف سناؤندیاں رہنا ایں

کچھ نہیں درکار سانون سامنے یار ہوئے
بھانویں غم ہوں ہزاراں سد اعظم خوار ہو کے
شوکت تے شان نہ منگاں دولت امان نہ منگاں
ساز و سامان نہ منگاں، نہیں ہوواں یار ہو کے
توں ساڈا مان ساقی ساڈا امان ساقی
نکلے جد بے ن ساقی تیرا دیدار ہو کے
بن دالے ماں مستانہ اکھیں دابنے نشانہ
قدمال تے سندرانہ ہنجاواں دا ہار ہو کے
گکشن نون اسٹنہ ماراں منگد انیس باغ بہاں
مستاں دیاں ہوں قطناراں تیرا دربار ہو کے
وَسَّے دربار ظہوری، جیون مے خوار ظہوری
پیون مے خوار ظہوری ساقی سرکار ہو کے

توں ایس ساڈا چین تے قرار سوہنیا
تیرے نال وس دی ہس سوہنیا
تاریاں دے نال سوہنی سچی ہونی رات نوں
اک رات کیہہ اے ایس ساری کائنات نوں
تیرے فتدماں توں دیاں وار سوہنیا
تیرا ای خیال سائے دکھاں توں بھلا گیا
اکھ دا اشارہ میری زندگی بنا گیا
جیوے تیری اکھ دا خم سار سوہنیا
اک پتے اتھرتے اک پتے ماواں نیں
میری جھولی وچتے خطاواں ای خطاواں نیں
توں ایس دسنا ایں عنم خوار سوہنیا!
دسدا رہیں توں ساڈے دلاں دیا جانیاں
کسندیاں ظہوری دیاں اکھیاں نمانیاں
ایجو ساڈے دل دی پکار سوہنیا

جس منگیا دردِ مجتہد داس فیردوا کیہہ کرنی ایس
بیمار بدینے والے دا ہووے تے شفا کیہہ کرنی ایس
ہر شے سرکار دا صدقہ لے، سوہنے دربار دا صدقہ لے
منگ اللہ توں در سوہنے داتوں ہو ردعا کیہہ کرنی ایس
خوش بخت اوہ ٹھنڈک سینے دی جنہوں نسبت ملی بدینے دی
جدھے وچہ سرکار دی مہک نہیں او ٹھنڈی ہو کیہہ کرنی ایس
ماں ہووے بناں تے سوہنے دایں موت نوں اٹھ کے آپٹاں
اللہ نہ کرے او ہدی یاد بنساں آوے جے قضا کیہہ کرنی ایس
جے دل دے وچہ گداز نہیں، سچ آکھاں فیر منسا نہیں
جے قلب نہ سر و مال جھکے ایویں رسم ادا کیہہ کرنی ایس
جے کامل ہتھ مہاراں نہیں تباہ وچہ سوچ وچاراں نہیں
نسبت جے ظہوری حاصل نہیں اوہنے صفت وشنا کیہہ کرنی ایس

جدوں عشقِ حقیقی لگ جاوے فیروزِ نبھاؤنا پیندا اے
ساری دُنیا نون چھٹ کے تے مولاول آونا پیندا اے
ہر کوئی انج تے پڑھدا اے قرآن سپاے رات دینے
اک ایسی منزل آوندی اے نیزے تے سناؤنا پیندا اے
لکھاں قربانی دینے نے رب ارضی ہو جائے ساڈے تے
کدی رب نون راضی کرن لئی بچیاں نون کھاؤنا پیندا اے
کدی ایہہ ویلا وی آوند اے اس راہ دے سچے عاشق تے
جدوں یار کے دارس جاوے نیچ نیچ کے سناؤنا پیندا اے
خود خالق دسیا خلقت نون انج لاکے توڑ نبھائی دی
جدوں ہجرتاں سوہنے نون عرشاں تے بلاؤنا پیندا اے
میں اینویں ظہوری بولدانیس ہرا گے دکھڑا پھولدانیس
کوئی دل داحسرم مل جاوے مردرد سناؤنا پیندا اے

دلدار جے راضی ہو جاوے دُنیا نوں منساؤن دی لوڑ نہیں؛
دُکھ یار نوں دُسنّا کافی اے غیراں نوں سناؤن دی لوڑ نہیں؛
دُکھ یار دا دُرو و داس دا، جُوں جُوں دوحدا تے سکھ ملدا
جد یار دے غم دا زخم لگے، فیر مہم لاؤن دی لوڑ نہیں
جہنہ بکھے یار دے ست ماں وچ، ایمان مکمل ہو جاوے
جہنوں ہتھیں مُشت تُوں دیوے، اوہنوں اوچھاؤن دی لوڑ نہیں
زاہد کیہہ مٹھاں دینا ایں بستی ماری تیری حسرتوں نے
جس تکیاں اکھیاں یار دیاں اوہنوں سبق پڑھاؤن دی لوڑ نہیں
پیڑے ہوئے یا ڈور ہوئے آفت دی نطرت مُنظور ہووے
جہیڑا مہ جاسے یار دے ست ماں وچ مٹھنوں اٹھاؤن دی لوڑ نہیں
ناں لکے نطوہی سوہنے دا ہر مُشکل حل ہو جاوے اے
اک نانا دا نطیف چھڈ کے تے، کوئی سبق پھاؤن دی لوڑ نہیں

دلاں دے ہو گئے سو دے تے دیدار دی خاطر
زمانہ سارا چھڈیا اے اساں اک یار دی خاطر
کوئی عقبے مفر د وڑے، کوئی دنیسا نوں بھدا اے
اساڈی زندگی یار و بس اک دلدار دی خاطر
غماں دی گوہری چھانویں بیٹھ کے خوشیاں منانے میں
ایہ عاشق بہت کجھ کرے جمال یار دی خاطر
کے پروانے توں ایہہ بچھیا ستر کے تے کیرہ بھدا
کیا اوہنے اوہ بے سمجھا وصال یار دی خاطر
سجن دی جست دا کوئی مزا ساڈے توں آنچھٹھ
اساں تے بازی لائی سی بس اپنی ہار دی خاطر
ظہوی تیرے توں ظاہر ایہہ اپنا تے کجھ وی نہیں
زباں میری بیاں تیرا، ترے اظہار دی خاطر

جدوں دیکھ لیا کھ سوہنے دا دکھیاں نہیں نماز ادائیگی
جنہاں پھیر لیا منہ بچناں توں او نہاں پڑھی ہوئی آپ قضائیتی
دکھ درد سناؤندیاں رہناں اساں یار سناؤندیاں رہناں
تد تیکر آؤندیاں رہناں ایں جد تیکر عسر و فاقیتی!
اک دردا جہڑا سوالی اے او ہدی رب کردا رکھوالی
ولیاں دی من دا والی اے جس طاقت آپ عطا کیتی
جدے ساتی بھرے پیالے نہیں او ہدی سن لئی کملی والے نہیں
جس دے لئی مرشد کامل نے خوش ہو کے آپ دعا کیتی
اکھیاں نے دتا سبق پڑھا جد دیکھیا چہرہ مرشد دا
جنہاں یار توں مناسک کے درد لیا او نہاں فیر نہ کوئی دوائیتی
جد درتے ظہوی آ بیٹھے غم ساکے یار بھلا بیٹھے
یاد آئی تے محفل لائیٹھے رل مل کے صفت و ثنا کیتی

ہر ویلے ہوئے خیر تری سوہنے دی خیر منائی جا
غم جہڑا راہ و چہرہ مل جائے بس کھینے لائی جا
بر ویلہ تیرا ہو جاسی ایہ شام سویرا ہو جاسی
اکھیاں دے دیوے بالی جا ہنواں ایتل جلائی جا
جے لگ گئی او لگ اک پاسے یار اک پاسے جا
جگ نال کے دے نین بنھیا توں اپنی توڑ نبھائی جا
بن مُرشد لکھوں ہولائے مُرشد دے دے مولائے
جگ جھلائے جگ دلائے اینویں نہ رولا پائی جا
عملاں احساب نہ ہوئے گا کوئی وی عذاب ہو گیا
میری قبر تے ٹھہر کے دلدارا قدام دی ٹھوکر لائی جا
منگی جادے بس ملن دیاں منظوی کد تیاں ہو گی
سوہنے نوں ظہوری رو کے توں دل ادر دسنائی جا

جہڑے کہندے سی مراں گے نال تیرے چھڈ کھیاں مرے غمخوار ٹر گئے
پاؤندے رہے جو پھلاں دے ہار گل وچہ سٹ قبر تے پھلاں دہار ٹر گئے
جہڑے عطر پھیل لگاؤندے سن منٹھ مٹی دی منتے مار ٹر گئے
کہندے مری ستر کار نہ تھکدے سن جیاں وٹکے میری ستر ٹر گئے
ٹکھ ویکھیاں بناں نہ رجدے سن ٹکھ موڑ کے سبھے درد مار ٹر گئے
چانن مرے دیدار نوں کہن والے اتھے کھوہ اندر دھکا مار ٹر گئے
بیلی آکھ کے درد وڈان والے لاه کے سراں توں اپنا بھار ٹر گئے
اک پل دی حسد انہ بھئے جہڑے آج سائے ای منوں ساڑ ٹر گئے
یاد رہیا نہ کسے نوں قول کوئی سبھے بھل کے قول تار ٹر گئے
سائے ساتھیاں توڑیا ساتھ میرا نیویں نظر کر کے وار وار ٹر گئے
کے پرست ظہوری نہ ویکھیا لے اک اک کر کے میرے یار ٹر گئے
کوڑی دُنیا تے شان گمان کوڑا سچے لوک ایہہ کر دے چار ٹر گئے

ترتیب

ڈیزائن سرورق _____ حافظ یوسف سعیدی
 کتابت سرورق _____ واجب احترام جناب صوفی نور محمد
 کاتب _____ منظور احمد انور

مطبع _____ المطبعة العربية

۳۰- ایکٹوڈ۔ بالمقابل منشی جمیل پرائی نادر علی، لاہور (پاکستان)

۱۵ روپے _____ ہدیہ
 مکتبہ حسان رضاقصور، پاکستان _____ ناشر

کوٹ پیراں فون ۳۷۶۷

مکتبہ حسان کی مطبوعات کے دیگر مراکز

مکتبہ حامدہ داتا دربار مارکیٹ لاہور، حامد اینڈ کمپنی اردو بازار لاہور -
 جامعہ نظائیر اندرون لوہاری گیٹ لاہور، القمر بک کارپوریشن، ضیاء القرآن پبلیکیشنز
 گنج بخش روڈ لاہور، قادری کتب خانہ تحصیل بازار سیالکوٹ، مکتبہ رغوثیہ
 گوجرہ منڈی، صدیقی بک سٹال بوسے والا، کتب خانہ رضائے مصطفیٰ گوجرانوالہ
 رشید سنز اردو بازار قصور، اقبال کتاباں الاقصو، ریاض برادری اردو بازار لاہور

SERIES 1501 AIR
 SHEET NK 33-3
 EDITION 6-GSGS
 SERIES 1501 COMPANION SHEET IS EDITION 6-GSGS

ELEVATION TINTS

RELIABILITY OF THIS GRAPHIC

CONVERSION OF ELEVATIONS

